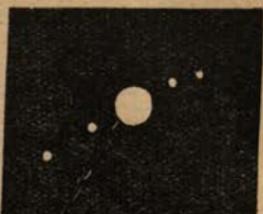

обикалятъ около Марсъ — едната за 7 ч. и 40 м., а другата — за 30 ч. и 17 м. (нашата Луна — за 1 месецъ). Само за бързината си тѣ заслужаватъ страшните имена. Марсианитѣ трѣбва да иматъ интересни зрелища: Фобосъ, напр., минава 3 пжти презъ небето за едно денонощие; лесно ще се забелязва бързото му движение, а предъ очитѣ на марсианитѣ ще се извръщватъ промѣни съ неговите фази — преминаване отъ сърпъ въ първа четвърть, въ пълнолуние и т. н. И понеже спѣтникътъ изпреварва съ бързината си въртенето на планетата Марсъ, марсианитѣ ще виждатъ тая луна да изгрѣва обратно отъ западъ и да залѣзва на изтокъ.

Планетата Юпитеръ, гигантътъ между планетитѣ (диаметъръ 141,600 кlm., 1,295 пжти по-огроменъ отъ Земята), както всѣка важна личностъ, се придружава отъ много спѣтници — тѣкмо 9. Отъ всички небесни свѣтове Юпитеръ е най-внушителенъ подъ далекогледъ: вижда се голѣмото тѣло на планетата и 4 или 5 отъ главните спѣтници; останалитѣ се виждатъ само при много силно увеличение.

Съ своята дружина отъ 9 луни Юпитеръ прилича досущъ на сжинска умалена слѣнчева система. Спѣтниците на Юпитеръ носятъ нумера, а четиритѣ голѣми — и имена. Тѣ сѫ различно голѣми. Най-малкиятъ спѣтникъ е 24 кlm. въ диаметъръ, а най-голѣмиятъ — 5,800 кlm., сиречъ по-голѣмъ отъ планетата Меркурий. Три отъ спѣтниците на Юпитеръ сѫ по-голѣми отъ нашата Луна.

Изглежда, че Юпитеръ мжно се справя съ своите поданици. Четиритѣ най-далечни спѣтници сѫ забележителни съ това, че не се подчиняватъ на общите закони въ слѣнчевата система; тѣ се движатъ по съвсемъ наклонени пжтища, а не въ плоскостта на екватора.

Планетата Юпитеръ и четири отъ най-голѣмите ѝ спѣтници, гледани съ слабъ далекогледъ.